halil ibrahim özcan

yüzünü temiz tut ecel her an gelebilir

virtüel

halil ibrahim özcan • yüzünü temiz tut ecel her an gelebilir • virtüel

halil ibrahim özcan

yüzünü temiz tut
ecel her an gelebilir

virtüel

virtüel: 5
şiir: 4
yayın koordinatörü: Bayram Balcı

@virtüel yayınları
Halil İbrahim Özcan
Yüzünü Temiz Tut Ecel Her An Gelebilir

Kapak Resmi: Devrim Demiralp
Dizgi/düzelti/tasarım: virtüel

Baskı/Cilt:Kelebek Matbaası
Tel: 0 212 612 48 35

Birinci Basım: Ekim/2000
Bu kitabın her türlü yayın hakları
Virtüel Yayınlarına aittir

isbn: 975-96720-9-X

Fortis Ltd. Şti.
İstiklal Cad. Sofyalı Sk. NO: 35/5 D:6
Taksim/Tünel-İstanbul
Tel: 90 212 664 45 96
e-mail:virtuel2@hotmail.com

Halil İbrahim ÖZCAN

1957 Kayseri, Talas doğumlu. Kayseri Eğitim Enstitüsü'nden mezun oldu, üç yıl öğretmenlik yaptı. 1981-1991 yıllarında siyasal nedenlerle on yıl cezaevinde tutuldu. Fehmi Uzal ile birlikte ***1980-90 Cezaevi Şiir Antolojisi***'ni hazırladı. Defter, Edebiyat Dostları, Varlık, Düşler, Sombahar, E Dergisi, Edebiyat Eleştiri, Öküz vb. dergilerde yazı ve şiirleri yayımlandı ve yayımlanmaktadır. ***Randevu Hazırlığı*** adlı öykü kitabı Metis yayınları edebiyat dizisinde 1993 yılında yayımlandı. *1997 yılında Orhan Murat Anbarnu* ödünülünü aldığı ***Kırık Zar*** adli şiir kitabı Hera yayınlarınca yayımlandı. ***Çocukluğumun Fotoğrafı Yok*** adlı şiir kitabı ise Yön yayınları tarafından yayımlanacaktır.

irin

kahramanlar bırakın şu kavgadan yenik çıkayım

yüzünü temiz tut ecel her an gelebilir

sözle ya da bakışla keskinleşen
kanlı bir bıçak yarasında sahipsiz
dillerini döker ateşe yılanlar

sonra ardından konuşulur bir zaman
ürperen bir gül solarken bülbülüne
"arın" der
"arın" git azrailinde temizlen
ruhunla kaybol tülbentlerden geç
sûretsiz yaşa aynalara kırılıp

ben ki utanmayı yıllardır biriktirdim
arka odalarına
bir hiçlik perdesinin
zaman zaman tozunu aldığım ayrılıklarda

küs yap dokunuşlarında
aldırma haydi ne duruyorsun
çelik gibi bir suda yeniden eriyip
adam öldür işkenceler çek
yani sına dök yık ki
anayasasına iki korkunun sığmadığı bir yüreği

çok kötü evet bu çok kötü
bir sürgün ezgisi kadar dokunaklı
kapatalım bu ihanet konusunu
gitme niyeti olanlar
hızla çıkıp giderler hayatımızdan

virane kalplerde bile dene yeniden aşkı
çünkü ecel her an gelebilir
yetir ki yüzünü temiz tut

kanayan yaraya açılma boğulursun

"ey sevgili zaman ilaçsa eğer
tabip ne işe yarar o zaman?"
"hangi yaran kanıyor onu söyle"
der şeytan
"ahret düşmanın bile olamaz böyle düşünürsen"
der küçük bir çocuk annesine kızarken
açlıktan bütün söyleyeceklerini unutarak

gel dur orada sen ey baba
kapı kendine kapanıyor korusana eşiği

nem varsa sanadır yetiştirdiğim çocuk
ey sonsuz ülkemin bencilliği
beni bağışla

konuşuyorum işte
az dur

sularımı serin bırak ki çürümesin
büyük uykuya geçmeden önce
beni azad et
azad et be çiğdem
toprağında atlılar gezinirken
azad et beni bana
daha bahara ömür var

zor bir zamana düşüyorum biliyorum
komşu bir deniz daha geçiyorum
aziz cesedini ardında bırakarak
sakladığım aşkında boğulan şiirle
kurtuluyorum sesinin üstünden atlayarak

bu ne biçim problemdir ki böyle
çözümü kendine bile piç

göğü aydınlatan fişek
kuş sesini kestiğinde
hey ben ilk değilim sende

hey sen dağlara bakarak konuşma benimle
ben oralardan geliyorum
görünmez kaynağımdan geliyorum şaşkın
sen mi hiç oralı olmadın
ölüp gitmek gibi bir şey bu
anlatılamaz oyalanmalarla doluyken

al gölgeni
kıpırdama dur ölesiye
bir gül alıp git sonra
vereceğin kimse olmadan
taşı elinde solsun dudaklarında
aşk gibi hayat

seni yaşatmak için andım
ne hoş
gözlerim kuyularda kaldı
soğuk suların üstünde
fotoğrafına bakarken
sanki sahipsiz ölüydün
özgürlük adına parmaklardan başlayan
ölümü de andım seninle

nesi eksik bunun
öyle ya sırlan var her aşkın
çözülürse eğer çoktan bitmiş demektir
senden bile habersiz tükenen
kirpiklerimin kepenksiz gecelerinden bilirim
ayışığı gibi şarapnel yediğimden yani
çılgın bir ıslık olarak gelen ölümlerde

çıplak topuğumdan yakalanıveriyorum
kırık ve uzağa darmadağın
git artık hoşuma gitmiyor
cıgaralıktan iri duman al ve git
seni düşünüp düşünüp her seferinde
kendi kıyıma çekilmeyeyim

gücenme bana
ölgün bir yaprakta adını unuttuğumda

işimiz bitti kahve içelim
susalım sonra keşkeli sorularla
bırak yaran kendine kanasın

cenabet kuşlar kalkıp konuyor cesedime

arzu insanın korkularında başlıyor önce
titrerken beden denen tanrıda
cılız bir erik ağacı çiçek açıyor
Dicle'ye uzanarak
"yeşerdiğim her yerde mutsuzum"
diyor
"ama burası fazla yalnızlık kokuyor"

ilgisiz bir hançer oluyor gözlerim
dağların tepesinde dalgalanan bayraklara
bakarken etimi dişliyorum
suçumu bilerek işliyor
etimi durmadan dişliyorum

dişlerim kesmiyor etimi
sözüm yarım kalıyor sevdalar yeşerten bengisuda
bayraklar dalgalanıyor dağlarda
çağırma ey dorukların kayası beni yanına
parlayan güvercin kanatlarından yolunmuş uyuyor

derin uykular
bir sigara içtikten sonra
darağacına gömülüyor
ağaçlara bakarken

bir kartal yücelerinden
yabancı bir dilde imkansıza alçalıyor
Kürtçe de uçuyor
mazlum ve hak'ta aranan gerçeklere vuruyor kanatlarını

aşkı tanımayanlar bilemez
kırılan dallardaki masumiyeti

fena değil fena değil deyip duran
gazete manşetlerine takılıp inanılan yalanlarda
yakılan köylerden birindeydim de dün
mühendis beğin arkadaşı olarak
kimliğim yine kendime saklanmıştı
oturuyorduk o erik ağacının altında
gölgesi durmadan uzarken ağacın
siyaha sürdüğüm tenha yanımda
mezara gömülmekten daha zor geliyordu
çenebağlayıcıdan sonra bilmek

bir korucu kırmıştı dallannı bir de asker
yalnızca bir erik ağacı dallarından üşüyen
hayır komutanım gücenmeyin
lağımcılar alıp götürmeyecek sizi
oğullarınız kızlannız da olacak üstelik
okutulacak okullarda

kurdun ve tilkinin sesi bile kalmamış dağlarda
keklikler ötmüyordu karlarda ıslak
çağlayan dereler rüzgan anyordu
çocuk sevinçlerini iplerinden kopartan
uçurtmalarda görememiştim gökyüzünde
helikopter gürültülerinden amade

dağlarda bayrak dalgalanıyor
kardeş diyoruz
ve kabulünde
zulüm kalelerinden konuşuyoruz
yerimiz sağlam yani
yerimiz sağlam mayınlanan ömrümüzün
eşitsiz terazisinde
şahlanmış diyorum bazen para
avını her dem yakalayan şahan

ateş ve toprak sürüldüğünde
çektirilen fotoğraflar ki yumruklarla
geleceğin insanlarını düşünün lütfen
bayrak ve sınırlara gülen insanları
ve dağları asla unutmayan
bittiği yerde yenisi başlayan dağların

Cudi Gabar Allahü Ekber
devrimler gibi sıradan dağlar
ömürler aldığından ağlayan dağlar

ah eden rüzgâr uğulduyor namlunun ucunda
pet şişeye ateş ediyorum soluğumu tutarak
yakılmış köyün evlerinin birinin duvarında
hıçkırığım durmuyor
daha çok korktuğumda kesilmesi gereken
hıçkırığım kesilmiyor

dişlerim kesmiyor etimi
erik ağacı çiçeklerini döküyor
ben en derin yanıma dökülüyorum

naz

sıkılmaya başladıysan eğer
çek silahını vuruşalım
hangi sayıdan istersen başlayabiliriz saymaya
özel günlerinden başlayalım istersen çarpışmaya
sıkılmaya başladıysan eğer
vallahi çiçek bile küstürmedim ömrümde ama
çek silahını öyle konuşalım seninle
erlik falan taslamak değil bu
çünkü delikanlıyım ben erken satarım

ah çılgın durak sen konuş o zaman
herkes çıkar ve konuşabilir o sahte yücelere
tarifini yapamadığın sıkıntılar koynunda
dondurucu bir kış gibi uzar uçurumlarım
zehirli rüyalarda aranan rahatlama seanslarında

haydi artık zorlama çarpışalım
çıplak bir dil üstünde
daha güzel olsun diye ak kepenkli çobanını
koyunların ardında tepeleri unuttuğu yorgunlukta
sıkılmaya başladıysan eğer etrafından
aşklardan kop da gel
onulmaz yaraların içinde köpekler havlıyor
keyfin bağlannda üzüm kütükleri sararmakta
iyi şarap vermezmiş koruklar üzüm olmadan
çarpışalım artık bak sabah oluyor

büyük bahane

unutmaya yüz tutan çilede
hazin bir pirinç tanesi gibi yalnız
aklımı başımdan alan güzelliklerde
çaresizlikleri bölüştüğümüz hücrelere
sen de gözlerini yum bakalım
yıldızlara yağmur damlalarına ıslak
yaşanan bir günün çıplaklığında anlıyorum
yüzün sağır rüzgârlarda kavruk
ama ben artık kara yellerde savruluyorum
orman uğultularına karıştığım her yerde
geceleri daha bir yoksul oluyorum yıldızlı ölümlerin
kan etrafında çakılı gözbebeklerimin
iki bahçe duruyor
sonrası müzikli sunak taşlarında dövüştüğüm
alkol çekirgelerinin konuşmalarında geriye sayımlar
sayım dedim de
artık sayım suyum yok oturduğum gizli yerimde

gitsem yanlarına yeniden aklıma yarım kalacak
korkuyorum yarım kalacak aklımdan
üzgün gözlerle başka şeyleri özleyeceğim yeniden
bir adım olacak

sabıkalı sevdalarımın kandilleri yanar da geceleri
gün batar içimde

bilmiyorum saat kaç şimdi
özlüyorum hücremi bu gece
çanlar uzun çalsın
benim sesim evimdir

cambaz

zincirsiz bir deli gezinir sokağımda ağır aksak
bağrı açık dünyanın bütün rüzgârlarına
çiğtaneleri düşürür dolunay sonralan
oysa benim aferinsiz bir hayatım vardır
bazen da aynı sıfatta tedirginliğim

başım omzumdayken sayıkladığım
bir iğne deliğinden bakarım
dilim ağzımda şişer

adımı sorsalar bana
diklenirim soranına
dışavurmadığım sevinçler içinde
değiştirdiğim kimliklerimi okşarım usulca

yükleri parlayan kervanlar ağası
gelip geçen
tanığı çöldür

bunu söyleyen kim

mutfağa gider çay yaparım
genç karlı dağlara koşarım sıkılırsam
bilmediğim yerlere yolculuklara çıkarım
diken ucunda oturur çıplak kollar gözlerim
ışıklar içinde sarınacak
bir mitingde slogan atar masamda susarım
ben yalnızca evet yalnızca
kendime bile deliyi oynarım

kaybolan kedi

mevsim değiştirirken içimdeki fırtına
birdenbire başlayan nedensiz sabırlara tutunarak
gölgemin en gereksiz yerinde yeni firarları yokluyorum
öylesine hikayeler anlatıyorum yeni sevgilime

başka bir serap olmalıydı güzel güzel konuştuğum yerde
telaşlar avucumun içinde özgürlükler ararken
kaç kaça bilirsen
ağustos ayları geçip gidiyor

buruşuk düzgün şık uzunca
cümleler akıp gidiyor sıcak bir yaz gününe
demirin soğuğundan
mutlak sessizlikten bahse gelince sıra
yaralı kalbim gürbüzlüğünü koruyor
hinliğini artırırken her yeni tanışıklıkta
boynumu öylesine uzattığım aşklarda yani

rahatsızlık rahatsızlık
yeşil saçlı perilere küserek
saçlarımın beyazlarında sonbahar
unutulmuş boyaların trenine el ediyor

senin göz göz odaların vardı renk renk boyadığın
ayrılığın sızısıyla havada dönen zarlarda
şans sularında kararıp duran
tekrar tekrar yoklanan meçhul felaketlerde

kendine zengin yoksul ruhunda
bakarsın unutur
aynayı uzattığın elin
söndür orgazm sigaranı
döndü geri okşanan kedi
geri döndü
ve kayboldu tılsımı

parmak izi

ufuk kandırır beni korkardım
dullar manastırında bekleyenim yoktu ya nasılsa
ben ufka kanardım o zamanlar
kendinden geçerdi duvarlar

ey sevgili güzel aydınlık örselenmiş zakkum
gök renkli bir subaydım ardında seni ararken

unuturdum gözlerimi yollara bırakıp
ufka kanardım yağmurlar eşliğinde
ruhun çıplaklığı mektuplar gecikirdi
ölümümü arınıp dururdum
zaman zaman gelip kapımı çalan

ben ufka kanardım
sakallarım uzardı
ben ufka kanardım
kırgın patikalann yolcusuyken

göçen bir maden direğinin altındaki
mola yerine benzerdi duruşma salonları
eski güzel değil antika bile olurdu
gevşerdim reddi mührü çalınmış kapıları hatırlarken

geçmişte yaşamak soytan kederiymiş yalnızca
mutlu muyum bilemem
parmak izim aynı hatta
iyi varsa senin olsun

sonrası gök gürlemesi

az ötede deniz yorgun bir vücutta
çırpınıp duruyor bütün yollarını bitirdiği kıyıda
borca yazılmış boş bir defterde
sahilde kumların üstünden yani bu çürük kafeste
aynı yalnızlıktaki dalgalara kuyruk uzatırken
kendi omzunu örtemiyor esmer çırpınışlar
damarlarımı bozgundan kurtaran bakışlarda
masumiyeti avare ayinlerin kevser ırmaklarına
bırakıp kırmızı hırkalarıyla bacını topluyor

böyle yağamaz bu saatte sağanak
ver hakkını benim yılgın kardeşim
hızır koşturması içindeki bir telaşa

bu kasvet bu kuşku bu balıklı suda
ardı sıra giden küfe gömülüp
yarım işler yalnız yücelere ihale edilir

kumla kızaran öfke
yerini bulduğunda
kezzabın sıkıştırdığı yamaçta
bir noktada kalır
genç karlı dağ

insin artık demir perde hızla insan üstelik
kendine çekilen dalgadan kapalı

isterim herkesin arıtılmış bir hayatı olsun
nemli ve çıplak
incecik bir dalda kuruyan damla gibi

küskün bir güneş batmak üzereyken
bir yavru kuş olayım ben
ışıklarda bile yalnız dalgaların üstünde

tellerden geçen el

çekilmez oluyor bazı yaşlarda oyalanmak
daha bir başkalan düzayakken yaşadıklarına kösnül
kan güdüyor eski direnişler selamlamalarını azaltarak
ve ninnilere aldanıp kusarken alabildiğince inceden bir sorguda
bir yiğide yakılan ağıtta
askerdesin ve koğuş karanlığındasın
sahiplenmenin aksine kimsecikler yok yanında
zaten isteyen de sen değilsin en köşesine çekildiğin ranzada
ruhun öçlerini alan sancılarında
ne el sallayanım olsun istiyorum ardımdan uğurlayan
ne de beni bekleyen birilerini

gülüyorsun telefon kulübelerine koşanlara
oysa yer değiştiriyor içindeki sancı
ne var bunda kızacak ki
sestir işte beklenilen

daldım yine işte böyle
daldım güpegündüz
dokunaklı bir filmin sonuna bile gelmemişken
sanki Roma Açık Şehir
üstelik sıkıldığın anda sevgilinin eline kendine bırakıp
çıkmayı tasarlarken sinemadan

kalbim temizler kanımı
kin tutamaz bu yüzden
kimse düşünmesin beni

görkemli tahttaki macun

uzağa çekilirmiş kılıçlar bilendiğinde
yenildiğin savaşlardan hatırlasana be ahmak
sen halkını düşün işine bak
yok ya
popüler olan iş yaparmış bilsene
siktir şimdi git işine
beklemek zulümdür ömrüne
ha aşağısı ha yukarısı
küfürdür orada
her soru şaşırtır beni bizim dışımızda
komedine masaya yapışan sözlere
sor ki başka selleri de bulandırayım
ne derseniz deyin ardımdan
ben ellerimin yerine değiştiririm yalnızca
buyur tatlım buyur allahım buyur

kimsenin bölemeyeceği şarkıma başlarım
ve küçük bir eyvahı çekerek
hava bozacak
iyi olan aynı olan değildir
güzel yanında hissedildiğinde o da senden uzaklaşır
incecik topuklarıyla ayaklarının ucunda
çiğner çimenleri
işte benim tüm endişem böylesi durumlarda
hadislerde yazılanlardan fırlarım

çocuklukta artık çok uzaklarda
yerlerini değiştiriyor şehirlerde köpekler kedilerle
yerde ve gökte
savaş her zaman sürecek
fakat neden şimdi ayıp oluyor
esirgenmiş ölümü avuçlarda düşünmek

zembilimde vallahi o dizelerden kalmadı

odalar hatırası

temizim bakılsın kanıma benim
açık kalmış kitap sayfalarında
kalk artık git arkadaşlarının yanına
uykusuz kalsın menekşeler gelini
başka bir yazdan kalan güldeki
bülbülün ahına yüklenip
her yanım ter içinde

üç yer olsun unutamayacağın odalardan
hastane hapishane tecrit yani
etrafında kanat çırparken arzu
ben ancak beğenirim dualarımda andığım kızı

nasıl da eğlenmiştik biz savaşların ortasında büyürken
öylesine hoş şeyler yaşanılmıştı ki
şölenlerimizi kendimize yaratarak
demirparmaklıkların ardındaki o çığlardan bile hissedilebilen
unutulur gibi olduğun sözlere karşı memleket sevdasında
faili meçhule giden bir yaprak dalında titrer

kusursuz bir azı diş değildir
koparıldığı ağızda kanayıp duran
yeni yetme bir fırtına içinde dönenip duran
yeniden görebilmeyi arzuladığım bu kara toprakta
her şey ama her şey aslıdır

gönlü kırılmış bir halkın sokaklarında
gece ağlayıp sızlanmanın zamanı değildir
biliyorum çardak karanlığında
damarlarından görünen asmaları

temizim bakılsın kanıma benim
saç diplerimde kahverengi gölge
biraz askerce doruklarına açılan aşklara
oysa biraz önce provasındaydım ölümün

uykuya suçlu

uykunun çatısı sevdiğin giysiler gibidir
küllüklerde eskimesi niyetlerin
anlatıldığında gülümsenip geçilen
fıkralar kadar geyik yavrularına bırakılan
gözkapaklarından başlayıp biter
kesilen süte benzer
hüzünlü bakışlarda süzülen
şüpheler kırmızı yatakta

elleri ölü sevgilim
dönmek istiyorum uykuma sana sırtımı dönüp
çulsuz bir sefilim sonuçta ayakta
kendimi seyrederken yorulup düşen

olmazsa uykularından düdük yap
sıraya sok rüyalarını bir ağustos günü
unut çarşafta kokularına sızan meyve kokularını
tempo tutarak ziller tak

suçlarında gezintiye çıkan sevgilim benim
uykunun çatısını deldir bana
yüzünde yanan o ışığı kutsayan
başkaları varken hayatında
uykuya suçlu efendim benim
kurtulsun gözlerin tümden
başka bir uykuya düşman

her gözyaşı damlası ağlayanına ait bir sızlanmadır

soğuk bir kaldırım taşıdır kadın
yaşlanmayı fark etmeden ve yalanı yaşayamadan
belki uzun bir ölüm şarkısının ilk nakaratıdır akla takılan
dillerden dile karışıp acılar doğuran
sonra da dağlarda batan denizleri kesen

soğuk bir kaldırım taşıdır kadın
zavallı göçmenlerin ilk duraklarında afallanılan heykellerde
çılgınlıklarla boşa geçen zamanı fütursuzca çalan
tanrıya inanmayan ellerimi dualarda unutturan

soğuk bir kaldırım taşıdır kadın
mutfak yurtlarında yaşayan
kendi yıldızıma inanıyor olsaydım severdim her daim
kötü niyetleri eritmeye yetmeyen dertlerin kurduyken
sen ise içmektesin gece gündüz
yalnız sabah olmak üzere
cennetlik sözler işitmekten çoktan bıktım
eski zamanların kardeşlikleri içinde
gelip yakana yapışacağım

bağırmaya yeltenen tavşan yüreğine sığınsın

rahat bırakılan ışıklar

uğultulu bir şişte yaralandım
ışıl ışıl parlayan bir şişte
tam on yedi yerimden vuruldum
ben vuruldum boş kaldı maltadaki karaltım
akşamüstüydü ezanlar okunuyordu dışanda
dışarıda çağlayan ırmaklar vardı sahiplerine kabaran

eteklerin fırfırlı dökümlü
topgül dikeni tetikte beklerken
oysa haziranda sabıkalıydım bu işlerde
acemisiydim üstelik hayatın

ben yalnız dövüşürdüm ayazlara karışıp
kışları seviş benimle dayanabilirim
orucumu açmayalı tam on bir yıl oldu
sevda derinlerde oynaşıp damarlarımı yakarken
derbeder bir kokunun peşinde
oysa ferhat üstünü kazır dağın
traş traş hepsi traş

önümde bir adak
dilim sunak taşına düşmüş şişle
taşı kan ediyor
alın onu da benden
alın sizlerin olsun

ay dolanır

budalaca geçen bir yazın ardından
ay dolanır durumlar esmerleşir
sokağım ki yalnızca kalbime açılır

kahramanlar bırakında şu kavgadan yenik çıkayım
kalbimizin sevinçle vurduğunda bayramlar yerlerinde
orada dökülelim kalalım esmer kızların aynalarına
mutluluk çığlığında zeytin gölgesinin
kana bulandığı yerde

zamanı geldi artık buluşalım seninle
bunu ortak suçumuz olarak kabullenelim
çünkü suç ortaklığı inceden başka diller bürünür
ürkek bir ceylanın sıçrayışında

elimiz kolumuz bağlı yaşamaktansa kanayan
kalbimize tükürelim kaldırım taşlarını sayalım
gözü pek intihar girişimlerinde
kof bir dünyaya sığınalım filmin sonunda
her sonu tahminimizden olsun o müthiş merakı yenmek
birbirimizi iyice tanımaya kalkmayalım
çünkü önce ten kokusu terk eder sevgiliyi
sonrasında buğusu kaybolmuş sözcükler
ki yakalarımızı kaldırmaz üşürken

donuşları çoktan öldürmüşüzdür
vazgeçmeye yaraladığımız şehveti kaybedip
yalnızlığın öcünü almak adına korunmaya kalkışırız
akıp giden ırmağın renginde ritim ararken

günah yaptım kendime
yerleşilen yurtlardan geçip
herkes dirilerini görmer yaşarken
ama kimbilir ki yağmurlar nerede
kimsesizliklerini bağışlar
havada kalan sahte acıyı
ve hiç kimsenin iri gözlü günahını
sakladığı zulası patlar kendi akşamında

arkamızda her şey yoksulluğun bahçesine
düşer ay
sızısı kalpleri bürür
zavallı sonbahar
erken geldin ve
kışımı bile özleyemez oldum

minik bir fare

camdan cama komşu kızı
güneşi bile süzemiyor kitaplar arasında
maskaralık ediyorum kağıt üstünde
benim kafiyelerim elvedalı şarkılarda geziniyor
hem beş numara fazlayım savunmam gereken yerde
başını bir kaldırsa masadan edeceğimi biliyorum

minik bir fare geziniyor ayaklarımın altında
ağırdan alıyorum şimdi camda
katlanmış kefenler arasında gördüğümde
yüzünü geleceğe aşk maşk kalmıyor

camdan cama kimin cenazesi kalkar ki
gizli kapaklı kalmış sularda
batmış bir geminin güvertesinde hatırlanan
dur çıkmak istemiyorum camdan dışarı

yakut ve irin

içi boş bir ağaçtır ihtiyarlık
siz öyle sanın yalanlanmayı bilmeden
kıymetini ele vermez bir yakuttur yaşlılık

öylesine yaşarken farkına varılmaz
gece gecedir gündüz ise gündüz
yalandan ölenler anlatabilir belki
seherin yelinde savrulanı
zamanı makineler ölçemez insanlar yaşarken

dik kafalılık gerektirir sorma cesareti
kin pas olur yüreğe yaşlılıkta
hüznün imbiğinde acıların izleri kalır
toprak kokar hatırlayışlar

suyunu kıskanır kılıçlar
isteriz hep isteriz unutulduğumuz diyarları
yaşlıyız ya çabucak unuturuz

sessizliği görmemek büyük bir kabahattir
pörsüdü tenim
kırk dokuz elli
yakınlığım insanlık kadardır

dağ lalesi

alnı ak kefende sarılı kızıllıktaki yüzler
ki özgün vatana emanettir

gölgeye duyduğum cesaret
sizlerle sınanırdı
birden bir elin okşadığında saçlarımı
ölü yüzleri çoğaltırdı kavgalar

birinci göz kapağım kapandığında
gün kendine küsen ayak seslerinde
yeniden yeniden sınanırdı

hataya sevk eden tereddütlerin binlercesinde
topuklarına bastığım ayakkabı
şehri dolaştırırdı dirilme hakkına
yeniden dirilme üşümen korkusuydu

ayak sesleriyle gelen korku
yeter bana yaşattıkların
ilerde daha ilerde değilim şimdi
damarlarımda akan kanda
uyurken
ben ki başkalarını da tanırdım korkuda

dili kaptım ağzında
korkuyu anarken
yoldayken ve hala yürürken

ikinci gözü yosunlar doldurdu
bir tek kulenin dibinde

geceye saçılan adamlar

sokaklar bıçaklarımızın ucunda açılır kör karanlığa
elbiselerimizden başlayarak karanlık oluruz
aniden oluruz kimselere sormadan
sormak zaten kitabımızda yazılmayan sayfalarındaki
sırlann küpündeki küflenmiş peynirlere benzerler
idmanlıyızdır falakalar işlemez tabanlarımıza
ellerimizi kendimiz açarız karavicdanlıya
duaları bilmediğimizden değil
kerhane teyplerinden mine koşanın
sesi değildir avuçiçlerimizi kanatan

sakiniz gece yeni başlarken
kanımız harflerini kendine bozar

söyledim ya
gece adamlarıyızdır biz

sokaklar bıçaklarımızın ucundan açılır her karanlığa
herkesin kendine sakladığı üzgün bir hayatı vardır
topuklarından gelişi güzel geçişlere adanmış şehirlerde
acılar birbirlerinden uzak biçilmiş kefenlerdir

yakut

ansızın parıltı

Eşber Yağmurdereli için

kalbinin kırıldığı yerde insan
gidip başka bir yarada kanıyor

taşmış bir dille dertleşiyorum seninle
kesilmiş bir memeden süt emerken
beni arayan süt damlasında
söylediğin türkü
bu kırık sandalyenin üstünde
kalbime oturuyor

öyle bir takatsizlik ki yaşadığım
hep beyazlara bürünemiyorum
hadi be Eşber topla gülüşünü de gel

at bu çağı
at gitsin
söylediğin zaten hayatın ortasında duruyor
kapı bize küsmeden pencereleri açık bırak
gitsin üstüne uymayan elbiseleri
hazırlayan terzilerin kokusu

bak söyledikleri mırıltılar içinde
kaybolan iniltilerde dağda susan silahların
her keresinde aynada soluyor dökülmüş kan

barışı aşk olduğunda savunmak
iki kez ölmek demekmiş Eşber

ipin ucundaki tarihle geceye sokulduğun
yazlar böyle gelmezdi eskiden içerde
içerde Eşber hatırlasana
yazlar böyle düşmezdi avluda
karıncalar ezilmeden gezerken

biliyor musun yolumu kesip duruyorsun
çek artık önümden sabahlarını
hem yaşlandın
kırık aşkların baka dururlar sen görmeden
dümeni bırak
var kasırgalar ülkesindeki otağını kur otur

sunduğumuz boşluğun bakır kızlarına
rastladım da dün acıda boğulma korkusunu atlattım birden

benimle deligönlüm dalgalanmaz mı sanırsın
bu bir sanrı da olsa
ben göz olmayan yerde kendine bir gözüm

vefa duygusuyla emdiğim acıda dışarıda
senden farksız sızlanıyorum duyulmayan seslere
sanki yeniden diyarbakır askeri cezaevindeyim
ve temsilci olman bir şey değil
açım her türlü sese ama Eşber
yüzünü kimse görmediğinde tüylü battaniyenin altında
sen mutlu oluyorsun bir oyana bir bu yana dönüşlerinde

hepsi yaşanılanların hepsi
yitik bir teknedeler şimdi

dilimin ucu yanıyor konuşamıyorum bazen Eşber
işte bir fotoğrafın yukarda yerinde duruyor
kaçakken bile taşıdığım sokaklardaki fotoğrafın
duruyor ve vefayı yerinden ediyor

su iyi geliyor aktığı yerde Eşber
su kendi oluyor
inan iyi geliyor yoldaşım
ertelenmiş aşklara mahsuben
sıkıntılar içinde esnerken

işaret parmağım çoktan kırılmış
gizlenir sedef bir çakının sapında
sen hala aşkı ve barışı birbirine karıştırıyorsun
kızmıyorum yok
ya da ben öyle anlamıyorum
sen hala tarif ediyorsun

kırlangıçlar geçer şimdi oradan
sen kanat vuruşundan anlarsın
cansıkıntını birlikte gezdirirken
hayata bürünmüş hüznü anlatırsın
yemin billahi Davut da sevinir
senin neyin eksik ki Davut'lardan

esrime esrime şimdi orada
sesimi görmüyor ve susuyorum
cızırtılı plağın akıntısında

sıkıldım darlandım unutmak için hepsini
istiklal caddesine voltaya çıkıyorum
bana ne senin hapiste oluşundan

dilinde görüntüler biriktiren bir adam
Eşber cezası zulmün ağu tadında
bir tokadım var sakladığım unutma
en sona en sona

çatılara alkış

Ataol Behramoğlu için

merakını giderme noktasında
kaçak ve kurnaz
kirpiklerinin arasına sızan günün ağırlığında
dükkanlar örneğin
sözgelişi rüyalar
gelir hepimizi bulur sancı
artık akşam olmaktadır

kurutulmuş etlerle çıkılamaz yola zaten
son yıllarda öyle kesip astılar ki
kuşlar bile silah sever oldular görüntüleri gökyüzünde
savaşta ve barışta aynı şarkıyı söyleyebilen insan
uykulu ve güneşli bir günde de sevişebilmeli
ama ben bir öpülüş de
solacak kadar narin duygular taşır oldum artık
ölgün bir ışık unutturarak kendini
buseye aldanan öpüşme başlangıçlarında
gölün içinde saklanır

vatanı olmadığı kadar uzaklarda dedim
ve dizlerimi kanatarak çok koşturdum
sonunda anladım ki şair
vatan derdini yolculuklarda harcamalıymış

zulüm bırakmadığında yakamızdan gider olduk
peşimizde türlü azrail solukları
belki bir kuruntudur çeker kalbimi aşağıya
hepimiz de birazcık olan uyumsuzluktan doğuya yükselen
kıble tarifen yakın
tam etrafı saracakken ışık
kanatlarından yaralanıp yere düşer narin bir kuş

girildikçe içine kaybolunan her aşkta
hangi sokak karşımıza çıkarsa çıksın sonu ölümdür
ne zaman ince boynumu uzatsam narin bir hançere
üstümde ayakizleri kalıyor suda

ustası değilim ben nereden bileyim
uykuların çatısı da sevdiğin kadınlara benzermiş
tabii ki bazen
zamana ve yöreye ve diline göre değişen
evet ağabey dile göre değişen dedim
üstüme örtülecek kefenler sakız rengindeyken
annem ne der bilemem

çatıları seyrettiğim yerdeyim
saçları güzel peygamberleri sevmedim hiç
saçaklarına baktım da çatıların aklıma geldi
eğer içten bakmazsan onlara küserlermiş insana
burnunu bile çekermiş kızdığı zamanlar Anadolu'da
bozkırda öksüz kalmış hanların pencereleri gibi
çok uzaklara solarlarmış
gömülü kaldığı kırıklıklardan kurtulurken
yardım isteyen gerçekten namertmiş

geçen gece çatıdan konuşurken kendimle
sesimi attım ta çatılardan uzaklara
oturduğum rum evinde o solgun yolculuğa nazire
saçlarımı ağarttı zalimliğimiz

bağırdık sokaklar ardımızdan düşman kesilinceye kadar
suyun huyunu öğrendik sevdiği kadar boğmayı
acabaları eksildi ömrümün

oysa bir yaz günü gibi uzundu zaman
dönelim şimdi ıssız kollann toprağına

çocuklar çocuklar diyorum sevgilime
meğerse meşakkatli dokunuşlarmış
bağışlaması kolay günahlar

zehrimi kendimle taşıyorum ben
dumanlı vadilerde kaplanlar gibi dolanırken
bilinmeyen mezarlıkları geziyorum geceleri
yakamda kırmızı karanfiller

gizlice sevişiyorum boşlukları doldurmak adına
sessiz ve hızlı olduğum söylense de
bu yalana bazen ben bile inanır oluyorum
ettiğim yeminleri öteler de bırakarak

üstümde asırlık kılıçlar sallanıyor
hükümlü yılların geleceğine
parlayan gözlerimdeki ışık
izini sürdüğüm hayata düşüyor

oyuna dalış hazırlığı

Tülay hanım için

ne akşam vardır ne de sabah
kıyıdan uzaklaşan kayıklar gibi
annem bana yumar gözlerini çocukluğumdan
fakat zaman bulamadım hiç
yüreğimi daraltan terk edildikçe geri dönüşlere
nüfustan düşürülen sahifede mürekkep kururken

şimdi adı gidenlerin listesinde yazılı
gördüğüm ve düşlediğim renklerde
bana hep aynı görünür o

onu hatırlamaya başlamam gerekmeyecek
kötü huylu bir ur gibi oluyorum
onu bana hatırlatan hiç görüntüde

topraktaki düşlerim arasında bir ince
bırakacağım senin için
bir tek yıldızım sizdeniz

üstüme yığılıp kalan tarihte
bozgun bir hüzün yumağıydı yüzünüz
elbet kefenlere sözünüz vardı kuşkusuz
niyeti kötü olanlara belki

herkesin herkeslerden sakladığı dertleri vardır mutlaka
sabahlarına yeni başlayan sarhoşların diliyle
yerin altında gecenin gülümseyebilenlerin aklıyla
temas ediyorum ve hayatım bomboş

azrailin geleceği önceden belli olduğunda
kozalaklarla eğlenen gönlümün çamını
azgın seller sürüklüyor

unutmam gerekmeyecek sizi
hatıralar kalbe yüklenmiş suçlarmış meğer
hatırlayanı da gülümsetebilen

bahtının bana açıldığı günler yadigâr
dünya sakıncasız bir süs eşyası gibi dururken
kaba bir hışırtıyla gün üstümde soyunuyor

damdan nasıl düşülür yokluğa
bunu en iyi Deniz bilir
yani sakin
huzursuz renkler
bir ölüm tuvalinde alırken yerini
eski sesler eski tutanaklara yazılır kalır

bana düşmez sizi
başarısız kahramanlar gibi yalancıktan
severken uçmak
kadar çok varlar ki onlar

gözlerinizden süzdüğüm çekingenlikte
bileğimi kesiyorum musluğun altında
biraz da sonsuzluk sevdasına uzanan
ben hala çok yorgunum
takmadığım kravatı düzeltmeye

birden bulantı gözlerim
Tülay hanım unutmadım sizi
sizin için karıştıracağım
şehirlerde yeraltlarını yeniden
çünkü İstanbulda ilk sizdiniz mihmandarım
küçük iskenderle birlikte
beyoğlu köprüaltları

baş aşağı düşerken
uygunsuz olan kefenlerin kıvrımlarını
öylece bırakıyorum
beyaz bir nefese

uzun süren sessizliğe atılan taş

Gülten Kaya için

gece erken başlayabilseydi eğer ışığını kıskanarak belki
istediğiniz her şeyi yerli yerinde görüntüler yumağından
çözülen gerçeklikler kadar ağır olduğunun farkında
olunuşun hissine kapılarak kucağınıza oturabilirdi ama
topuklannızla ezdiğiniz ve kendinize ait olduğuna dair
inançlar içinde yaşadığınız o soluk fotoğrafınızdan bir anı
adına biri sizi onursuz olduğunuzu düşünerek hiç çekin
meden öldürdüğünde de gazetelerin üçüncü sayfasın da
yazılabilecek olan haberinizi okurken ki hin gülüşü
yakaladıktan sonra orta yerinizden çatlayarak bana bu şiiri
yazmak için kullanacağım zamandaki fütursuzluğu
bağışlayacak kadar cesur olmanıza teşekkür ederim

yoksulluğun uzun erimli sonsuzluğuna dedim
hım evet doğru teşekkür ediyorum size

kendi auranızda konuşursanız eğer anlamlı kılınan
düşündüklerinizmiş gibi gelebilir size unuturuz evet çabu-
cak unuturuz çünkü yaşadıklanmızın farkına vardığımızda
mutlaka ama mutlaka başka bir hücre içinde yenikeşifler
ararız ölümsüzlük adına kurulacak her yeni cümlede

ölümlerin çoğu hücrelerden başlıyor şimdilerde
hemen tekrarlamaya mahal yok
seni seviyorum sensiz olamammmmm
duruma göre değişen duygusallıklarda
ne bileyim gecedir ve
sonu açık bir kahpelikten
sabahına unutulan yalanlardan süzülen bir ışıkta
uyuturken gözlerinizi elleriniz üşür birden
ya da bir nöbet yorgunluğunda
sorgularken kendinize yakalanıverirsiniz

şiirdir bu herkes istediğini anlayamaz
didiklenen bir toprakta bulunan iğne şaşkınlığına benzer
biraz da ölümü hissederek yaşamak

avuç içinde oynayan sabun gibi
arındığı doyumda kendini eritir
akar başka avuçlardaki yalnızlıklara sessizce
ses burada gürültü olmayacak kadar alçaktır

insanları mutlu etmenin en seçkin yolu
mutsuzluğu bilmemek ve anlamamaktır
derse de küçük bir serçe
kendi kanadından yakalanır seher yeline
ayazda kaldığı günlerin hatırına
yeni tuzaklara düşer
gidilebilen bütün uzaklıklarda
dil kendine dönerek ölür

kendime zarar vermekten korkuyorum şimdilerde Gülten
hem acayip korkuyorum kendime zarar vermekten oysa
ölmeyi de öldürmeyi de iyi bilenlerin arasında yerim vardır
övünerek söylemediğimi önce ben kendime tekrarlıyorum
ama gerçekten ben kendime zarar vermekten korkuyorum

çıldırıyorum sözcükleri seçmek bile istemiyorum
onlar kendi yerlerini buluyorlar şiirde
gemini azıya almış sancıların doruğu yaşanırken
cinsiyeti düşünüyorum
saklanmaya çalışıyorum birbirimizden
galiba kadınlar erkeklerden daha fazla
acı çekiyor bu hayatta
çünkü onların acıları süreklilik arz ediyor

hep geriye dönerek konuşuyoruz tecrübe adına
çok iyi bir duyguyu toplayıp kaldığımızda da
dağlara bakıyoruz yeni ufuklara
yetmiyor yetmiyor ölümü hissederken yetmiyor
yeni kurulacak düşler geçmişte takılıp kalıyor
aynı içten korkularla yaşamasam bilemem
hem ben nerede kanayabilirim ki anlamak için
bir kadını kanadığı yerden

birisi var evimin içinde benimle dolaşan
kirpiklerimi kaldırıp durduğum yerde
dönerek anıların içinde
karanlık korulardan geçer
arada bir parlayarak baş aşağı
nereye ait olduğumu sorgular

bakıyorum da arada bir
elimde tuttuğum yalnızca hatıralarmış

utanmaz can sıkıntıların sularında
umut çayırları biçilmiyor Gülten
sert yüzlü sözcükleri de severim ama
o da yetmiyor ağlayışlarımı dindirmeye
hayalet gibi üsteme geliyor duvarlar
korkuyorum şimdilerde kendime zarar vermekten
işgal şehirlerinde dolaşan ölümün kokusu gibiyim

sürsün bakalım mevsimler ölülerinin mor sessizliğini
aralarımızdan süzülüp giden nehirlere benzeyip
bardağa düşen mehtabın rengine
sırası gelen gider üzülme
bak neler düşünürken dal çağlayanlarında yaşlanıyorum
bir bilsen bizi biz eden şeyler üstünde oturmuyorum
savrulup giden görüntülerden çok şey öğrendim
yeniden sevdim kırmızıyı
artık ne sonsuz yol ne de
uzun yaşayacak bir çift söz biriktiriyorum

ben giymeden o elbiseyi bırak
değişmeyecek günün akşamına dursun
gökyüzü şenliği baharlar olsun ömrümüz uzun olsun

paris akşamlarındaki kışlarda kalsın
şarabın tadı kardeşim Ahmet de
kapıma gelen yağmur sesine susayım ben
sizleri düşündükçe sıkıntı gidereyim
ve uzanıp Ahmet'ten bir kaset takayım
kırık kapaklı teybe
ben kendimi yine de alnımdan
alnımdan kendimi öpüp yaşayayım

içindekiler

irin

yüzünü temiz tut ecel her an gelebilir	9
kanayan yaraya açılma boğulursun	11
cenabet kuşlar kalkıp konuyor cesedime	15
naz	19
büyük bahane	21
cambaz	23
kaybolan kedi	25
parmak izi	27
sonrası gök gürlemesi	29
tellerden geçen el	31
görkemli tahttaki macum	33
odalar hatırası	35
uykula suçlu	37
her gözyaşı damlası ağlayanına bir sızlanmadır	38
rahat bırakılan ışıklar	29
ay dolanır	40
minik fare	42
yakut ve irin	43
dağ lalesi	44
geceye saçılan adamlar	46

yakut

ansızın parıltı	49
çatılara alkış	53
oyuna dalış hazırlığı	56
uzun süren sessizliğe atılan taş	59

fotoğraf: Muammer Yanmaz

az ötede deniz yorgun bir vücutta
çırpınıp duruyor bütün yollarını bitirdiği kıyıda
borca yazılmış boş bir defterde
sahilde kumların üstünden yani bu çürük kafeste
aynı yalnızlıktaki dalgalara kuyruk uzatırken
kendi omzunu örtemiyor esmer çırpınışlar
damarlarımı bozgundan kurtaran bakışlarda
masumiyeti avare ayinlerin kevser ırmaklarına
bırakıp kırmızı hırkalarıyla bacını topluyor

böyle yağamaz bu saatte sağanak
ver hakkını benim yılgın kardeşim
hızır koşturması içindeki bir telaşa

bu kasvet bu kuşku bu balıklı suda
ardı sıra giden küfe gömülüp
yarım işler yalnız yücelere ihale edilir

ISBN 975-96720-9-X
9 789759 672096